

**CONCEPȚIA P.C.R. CU PRIVIRE LA ÎNSEMNĂTATEA ISTORICĂ
A UNITĂȚII DE ACȚIUNE A CLASEI MUNCITOARE,
A TUTUROR FORȚELOR PROGRESISTE ÎN LUPȚA
PENTRU BARAREA FASCISMULUI ȘI RĂZBOIULUI,
PENTRU VICTORIA REVOLUȚIEI ȘI CONSTRUCȚIEI SOCIALISMULUI.
CONCEPȚIA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU
CU PRIVIRE LA ROLUL DETERMINANT AL UNITĂȚII
FORȚELOR DEMOCRATICE, ANTIMPERIALISTE ÎN LUPȚA
PENTRU PROGRES ȘI CIVILIZAȚIE,
PENTRU APĂRAREA INDEPENDENȚEI,
LIBERTĂȚII ȘI VIETII POPOARELOR**

— Sesiune științifică națională — 30 aprilie 1984

La Ateneul Român din București, în ziua de 30 aprilie a.c., a avut loc sesiunea științifică națională cu tema „Concepția P.C.R. cu privire la însemnătatea istorică a unității de acțiune a clasei muncitoare, a tuturor forțelor progresiste în lupta pentru bararea fascismului și războiului, pentru victoria revoluției și construcției socialismului. Concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la rolul determinant al unității forțelor democratice, antimperialiste în lupta pentru progres și civilizație, pentru apărarea independenței, libertății și vieții popoarelor”.

Au participat membri și membri supleanți ai Comitetului Politic Executiv al Comitetului Central al partidului, membri ai C. C. al P.C.R., ai guvernului, reprezentanți ai unor instituții centrale, organizații de masă și obștești, vechi militanți ai mișcării muncitorești din țara noastră, oameni ai muncii din întreprinderi bucureștene, academicieni, profesori, cercetători, studenți.

În comunicarea *Rolul Partidului Comunist Român în unirea și ridicarea la luptă a forțelor înaintate ale societății pentru apărarea intereselor fundamentale ale poporului român — pentru construirea societății socialiste multilateral dezvoltate în România*, prezentată de tovarășul **Dumitru Popescu**, membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., rector al Academiei „Ștefan Gheorghiu”, este evidențiat faptul că, în ansamblul forțelor largi ale opoziției din anii premergători celui de-al doilea război mondial, cea mai completă, temeinică și acută concepție antifascistă a avut-o partidul comunist.

În tabloul sumbru și contradictoriu al epocii — se arată în comunicare — Partidul Comunist Român constituia singurul nucleu de împotrivire disciplinat, dispunind de structuri conspirative bine articulate, dominat de impulsul dăruirii până la jertfă. Un partid cu o teorie social-politică încheată, explicându-și istoria pe baza determinismului obiectiv.

Relevându-se valoarea deosebită a realizării, în primăvara lui '44, a colaborării comunistilor și social-democraților în Frontul Unic Muncitoresc, nucleul marii mișcări democratice, patriotice, antifasciste naționale care a răsturnat dictatura militarofascistă și a asigurat victoria insurecției, în comunicare se subliniază că partidului comunist îi revenea datoria de a suporta pe umerii săi principală presiune a marilor imperative naționale.

În împrejurări atât de dramatice partidul comunist a devenit prin clarviziunea luptătorilor săi, prin perseverența și mobilitatea acțiunii, prin spiritul de sacrificiu și, mai presus, prin faptul că s-a situat în cursul necesar, obiectiv al istoriei — inima națiunii române.

Partidul Comunist Român s-a constituit în fața marii cvalități antifasciste mondiale drept garant al participării României, cu toate brațele înarmate și tot potențialul economic, la înfringerea mașinii de război germane. Iar în fața poporului român — ca stat major al refacerii, înnoirii, democratizării și, la un termen foarte apropiat, al revoluției socialiste. Cucerirea întregii puteri

economice și politice trebuia să găsească proletariatul unit, perfect organizat, deplin edificat asupra a ceea ce avea de făcut, hotărât să-și asume principala povară a efortului ce începea: ridicarea țării din ruină și așezarea societății pe baze noi, diametral opuse celor de până atunci.

Carta socialismului românesc, programul partidului, definind ca țel central evoluția României pe toate planurile civilizației moderne, o prezență demnă, activă și eficientă în areopagul națiunilor, a fost însușită într-un glas de întreaga națiune.

În comunicarea *Concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la necesitatea istorică a unității clasei muncitoare, făurirea Frontului Unic Muncitoresc — etapă importantă în lupta pentru cucerirea puterii politice, în crearea unității organizatorice și politice a clasei muncitoare, pentru transformarea revoluționară a societății*, prezentată de tovarășul Emil Bobu, membru al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., se spune: De pe treptele dezvoltării economico-sociale pe care ne aflăm astăzi — în anul gloriului jubileu al revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, în plină operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, apare cu toată claritatea, în adevărata ei profunzime, justetea concepției tovarășului Nicolae Ceaușescu referitoare la necesitatea fundamentală a unității clasei muncitoare.

Trăsătura definitorie a acestei concepții a tovarășului Nicolae Ceaușescu o constituie îmbinarea armonioasă, organică, a profunde sale gândiri teoretice, de o extraordinară fertilitate și cuprindere, îmbrățișând întreaga problemă a revoluției și construcției socialiste, cu izvorul nepieritor, sursă inepuizabilă de idei și învățăminte oferite generos de însăși lupta revoluționară, de activitatea sa practică pildeitoare pentru înfăptuirea unității de acțiune a clasei muncitoare în focul căreia s-a avântat, dirz, încă din fragedă tinerețe animat de cele mai noi idealuri umaniste, de o adâncă dragoste față de cei mulți, de poporul din rindul căruia s-a ridicat.

Crearea Comitetului Național Antifascist, în 1933, a constituit un pas deosebit de important pe calea înfăptuirii unității de acțiune a clasei muncitoare, a făuririi frontului comun de luptă în vederea barării ascensiunii fascismului. Opțiunea făcută de Comitetul Central al Partidului Comunist prin desemnarea tovarășului Nicolae Ceaușescu în conducerea Comitetului Național Antifascist se întemeia pe poziția profund patriotică, curajul și dirzenia sa dovedite cu prisosință în

acțiunile de apărare a muncitorilor greviști arestați.

Frontul Unic Muncitoresc, creat la 18 aprilie 1944, a constituit nucleul în jurul căruia au început să graviteze și celelalte forțe politice interesate în înlăturarea dictaturii militaro-fasciste, scoaterea țării din război, revenirea la un regim democratic și redobândirea independenței, salvarea României de la dezastrul național.

Înfăptuirea unității politice și organizatorice a clasei noastre muncitoare în februarie 1948 a reprezentat un moment deosebit de important în afirmarea rolului conducător al acesteia, în întărirea forței și prestigiului ei politice.

Un moment istoric, cu profunde rezonanțe în planul afirmării puternice a rolului conducător al partidului nostru comunist, care a imprimat valențe superioare unității moral-politice dintre partid și popor și a inaugurat o epocă nouă, distinctă în dezvoltarea patriei noastre socialiste, l-a constituit Congresul al IX-lea. Alegerea în fruntea partidului a tovarășului Nicolae Ceaușescu, strălucit gânditor politic și cuceritor conducător revoluționar, promotor al acțiunii novatoare în toate domeniile vieții economice și sociale, al unui nou stil de muncă și conducere, inspirat din viață, din cerințele stringente de progres ale propriului nostru popor, a constituit un act politic de covârșitoare însemnătate pentru destinele națiunii noastre.

Întregul lanț al evenimentelor istoriei noastre moderne este caracterizat prin prezența activă a maselor, conștiente că pot influența cursul evenimentelor în sensul aspirațiilor și dorințelor sale, relevă în comunicarea sa — *Marile manifestații și demonstrații politice organizate de Partidul Comunist Român împotriva fascismului și războiului, pentru apărarea independenței și integrității țării* — tovarășul Ion Popescu-Puțuri, membru al C.C. al P.C.R., directorul Institutului de studii istorice și social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R.

Vorbitorul a arătat că, încă de la intrarea sa în arena vieții social-politice a țării, partidul clasei muncitoare, făurit în 1893, a ținut seama de experiența istorică a poporului, s-a identificat cu interesele și aspirațiile fundamentale ale poporului, în primul rînd cu unitatea și independența sa, pe care le-a apărut și le-a susținut cu toată puterea.

În comunicare este înfățișat, apoi, pe larg rolul deosebit de important al Partidului Comunist Român în ridicarea maselor, a poporului la rezistență împotriva războiului, a revanșismului german, creînd, în iunie 1933, Comitetul Național Antifascist; organizație de preîntîmpinare a pericolului hitlerist, deschisă tuturor patrioților români,

indiferent de clasa socială, de partid politic. Marile manifestații și demonstrații politice împotriva fascismului din anii 1935-1939 reprezintă tocmai expresia acestei orientări. Prin caracterul lor democratic, antifascist, aceste manifestații au avut o mare semnificație politică, demonstrând că masa mare a poporului respingea hitlerismul și mai ales pretențiile acestuia de a revizui frontierele țării, de a lovi în independența României.

Momentul culminant al manifestațiilor și demonstrațiilor antifasciste l-a constituit, după cum se știe, marea demonstrație de la 1 Mai 1939, prin care poporul român și-a afirmat poziția sa antihitleristă, a fost un semnal de alarmă cu valoare internațională privind accentuarea pericolului hitlerist și apropierea declanșării marilor conflagrații.

Ca și în trecut, în zilele noastre, cind pericolul războiului se amplifică zi de zi, amenințind nu numai pacea, ci și existența omenirii, poporul nostru, prin marile sale manifestații pentru pace însuflețite de însuși președintele țării, dovedește încă o dată adinea sa înțelepciune politică, pe care o întrușchipează președintele Nicolae Ceaușescu prin întreaga sa activitate.

În comunicarea *Formele și modalitățile folosite de P.C.R. pentru unirea tuturor forțelor sociale, democratice și progresiste, care se opuneau fascismului și războiului, pentru apărarea independenței și integrității țării* prezentată de tovarășul **Manea Mănescu**, membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat, se spune: Partidul Comunist Român are marile merite de a fi sesizat cel dintâi adevăratele dimensiuni ale pericolului pe care îl constituia fascismul pentru libertatea poporului român, pentru independența și suveranitatea României. Cursul obiectiv al istoriei a determinat elaborarea strategiei și tacticii partidului nostru, stabilirea formelor și metodelor de acțiune pe baza analizei riguroase a evenimentelor interne și internaționale. Pornind de la dezideratele sociale și naționale ale dezvoltării societății românești în această perioadă, partidul comunist a fundamentat cele mai adecvate căi și mijloace de acțiune, în scopul întăririi continue a unității clasei muncitoare, a polarizării țărănimii, intelectualității, a întregului popor în lupta pentru apărarea statului național unitar, a independenței și integrității României.

O strălucită mărturie a afirmării unității de luptă a clasei muncitoare, a tuturor forțelor revoluționare, patriotice, democratice și antifasciste o reprezintă marile demonstrații de la 1 Mai 1939 din București și din alte centre ale țării.

În perioada ce a urmat, partidul comunist și-a adaptat strategia și tactica, formele și modalitățile de luptă la noile condiții ale agresiunii hitleriste.

Așa cum arată faptele istorice, crearea, în aprilie 1944, a Frontului Unic Muncitoresc între Partidul Comunist Român și Partidul Social-Democrat a reprezentat factorul fundamental în jurul căruia s-a putut clădi un sistem de alianțe politice viabil și eficient, cu participarea activă a tuturor forțelor democratice, patriotice și antifasciste ale întregului popor, în vederea asaltului decisiv ce avea să se dea împotriva dictaturii militarofasciste și a dominației Germaniei naziste, prin actul istoric de la 23 August 1944.

Marea biruință din august 1944 a creat condițiile înalțării neabătute a României pe calea socialismului, progresului și civilizației. În anii noii orinduirii, cu deosebire după cel de-al IX-lea Congres, partidul a acționat hotărât, ca centru vital al națiunii noastre, în edificarea societății socialiste multilaterale dezvoltate.

Tovarășul **Petre Enache**, membru supleant al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., a prezentat comunicarea *Tineretul — detașament revoluționar activ antifascist, forță transformatoare în edificarea noii orinduirii sociale din patria noastră*. În comunicare se spune: Partidul Comunist Român s-a preocupat încă de la începuturile activității sale de educarea tinerilor patriei, fără deosebire de naționalitate, în spiritul luptei și jertfei pentru construirea unei societăți mai drepte și mai bune, pentru împlinirea dezideratelor naționale și sociale ale poporului român.

Parte componentă a frontului de luptă antifascist, Uniunea Tineretului Comunist — și, prin ea, întreg tineretul democrat, patriotic al țării — s-a manifestat și afirmat ca un viguros detașament revoluționar al luptei antifasciste, animat de idealurile moștenite din străbuni, cultivate și ridicate pe o nouă treaptă de partidul revoluționar al clasei noastre muncitoare.

Sesizând gravitatea pericolului fascismului și războiului pentru suveranitatea, integritatea și independența României, tineretul democratic și progresist, urmînd orientările politice ale P.C.R., s-a angajat în marea bătălie pentru salvarea țării.

Acestui imperativ major i s-a circumscris activitatea rodnică a Comitetului Național Antifascist, organizație democratică creată de partidul comunist în iunie 1933, ca și manifestarea activă a tinerei generații în cadrul Comitetului Național Antifascist al Tineretului, Frontului Studențesc Democrat, Frontului tineretului pentru pace și al altor organizații democratice și patriotice de tineret.

Ampla și profunda mișcare antifascistă din România detasează în primul plan personalitatea proeminentă a militanțului revoluționar și patriotului înflăcărat, tovarășul Nicolae Ceaușescu, desemnat de Partidul Comunist Român să facă parte din conducerea Comitetului Național Antifascist, ca reprezentant al tineretului revoluționar.

Un moment profund reprezentativ, care pune în lumină, pentru memoria istoriei, marile calități de organizator și conducător politic, spiritul de profund patriotism revoluționar al tovarășului Nicolae Ceaușescu îl constituie participarea sa cu înaltă dăruire revoluționară și energie, cu o rară capacitate de convingere și organizare a maselor populare, la pregătirea și organizarea marii demonstrații antifasciste patriotice de la 1 Mai 1939, continuare firească a luptelor unite ale muncitorilor pentru dreptate socială și libertate națională, a hotărîrii poporului român de a se opune fascismului și politicii sale războinice, de a apăra independența și integritatea României.

Este relevant apoi aportul entuziast al tineretului, în fruntea căruia s-a aflat și de această dată tovarășul Nicolae Ceaușescu în noua etapă din istoria țării, marcată de glorioasa revoluție de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din august 1944.

În comunicare se arată că tineretul României, organic integrat eforturilor poporului român de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate, se manifestă, totodată, ca o forță dinamică și responsabilă în susținerea politicii externe a partidului și statului nostru.

În comunicarea *Participarea oamenilor de știință, artă și cultură la lupta întregului popor împotriva fascismului și războiului, pentru progres și civilizație, pentru construcția noii orînduirii sociale în România*, prezentată de tovarășul Ion Ursu, membru supleant al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, se arată că marile manifestații patriotice, antifasciste și antirăzboinice de la 1 Mai 1939 au dat o puternică expresie voinței de libertate și democrație, demnitate, independență și suveranitate națională a poporului nostru, constituindu-se într-o elocventă demonstrație a capacității Partidului Comunist Român de a realiza o largă alianță a tuturor forțelor antifasciste, de a sesiza pericolul iminent al războiului și de a organiza, atunci, ca și azi, lupta pentru pace a maselor largi populare. Această irezistibilă apropiere în conștiința noastră a planurilor istorice — se subliniază în comunicare — are loc sub semnul unificator al aceleiași personalități determinante, de uriașă influență asupra destinului României,

ci, factor dinamizator și mobilizator, atunci, ca și acum, al luptei întregului popor împotriva fascismului și războiului, pentru progres și civilizație, pentru făurirea și perfecționarea neconținută a noului orînduirii sociale în patria noastră, pentru pace în lume — tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România. Totodată, clasa muncitoare, intelectualitatea României socialiste aduc, la aceste aniversări, un deosebit omagiu tovarășei academiciene doctor inginer Elena Ceaușescu, eminent om de știință și personalitate politică de largă recunoaștere și prețuire internațională, care, împreună cu iubitul conducător al partidului nostru, s-a afirmat în viața politică a țării ca o neînfîcțată luptătoare împotriva fascismului pentru dreptate socială și libertate, pentru pace.

Evidențiindu-se meritul istoric al Partidului Comunist Român de a fi avertizat cel dintîi asupra primejdiei fasciste și de a fi chemat la luptă energică și consecventă împotriva acestei ideologii nefaste și a grupărilor politice care o promovau, în comunicare se arată că intelectualitatea românească a răspuns cu convingere și vigoare la acest apel de însemnătate istorică.

Năzuințele de pace și progres ale întregului nostru popor, ca și ale muncitorilor, țăranilor, intelectualilor — se spune în continuare — s-au realizat prin revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, organizată și condusă de Partidul Comunist Român, aflat în fruntea celei mai largi coaliții de forțe social-politice din istoria țării.

O eră nouă în istoria științei, artei și culturii românești a fost inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, care a deschis larg calea înaintării accelerate a țării spre făurirea programatică a societății socialiste multilateral dezvoltate, spre comunism.

Concepția Partidului Comunist Român, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, cu privire la realizarea unității forțelor democratice, progresiste, antiimperialiste — condiție esențială pentru victoria cauzei progresului, independenței naționale, păcii și securității mondiale, comunicare prezentată de tovarășul Ion Stolan, membru supleant al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., relevă că ideea-forță a marii manifestații din București de la 1 Mai 1939 a constituit-o unitatea de acțiune a celor ce muncesc din țara noastră, unitatea de acțiune a tuturor forțelor antifasciste pe plan internațional. Tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a relevat și în aceste împrejurări una din trăsăturile esențiale ale gândirii și vieții

sale și anume convingerea neclintită că unitatea de acțiune înzecește forța maselor populare, constituie cheazăla succesului luptei revoluționare.

Unitatea și solidaritatea militantă cu toate forțele democratice și progresiste, cu popoarele de pretutindeni, spiritul internaționalist — care au marcat, de fiecare dată, sărbătorirea zilei de 1 Mai în România — constituie o caracteristică definitorie a politicii promovate, de-a lungul anilor, de mișcarea muncitorească, socialistă și democratică din țara noastră, de Partidul Comunist Român.

După înfăptuirea revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944, în anii construcției noul orindului, și îndeosebi după Congresul al IX-lea, politica P.C.R. de colaborare și solidaritate internațională s-a ridicat pe o treaptă mai înaltă, calitativ, superioară.

O expresie pregnantă a viabilității concepției Partidului Comunist Român a tovarășului Nicolae Ceaușescu, cu privire la solidaritatea și colaborarea internațională în epoca noastră o reprezintă amploarea și dinamismul relațiilor externe ale partidului și statului nostru.

Ideea apărării păcii, a întăririi solidarității și conlucrării în lupta împotriva stărilor de lucruri anacronice din epoca noastră, a politicii de înarmări, de forță și dominație, străbate ca un fir roșu strălucitele inițiative, acțiuni, mesaje de pace, în Europa și în întreaga lume, ale președintelui Nicolae Ceaușescu, întreaga activitate internațională a României socialiste.

Tovarășul Nicolae Constantin, membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor a prezentat comunicarea *Unitatea oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, a întregului popor în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, garantează a victoriei socialismului în România*. În comunicare se spune: *Drumul de luptă al muncitorilor români, al poporului român pentru libertate națională și socială, pentru independență și suveranitate, pentru progres social, pentru salvarea țării de spectrul fascismului și războiului, prin unirea tuturor forțelor înaintate, progresiste ale societății românești, în frunte cu clasa muncitoare*

și partidul ei comunist, înscrie numeroase momente istorice glorioase. Printre acestea, un loc de primă mărime îl are uriașa demonstrație muncitorească ce a avut loc, în urmă cu 45 de ani, la 1 Mai și în organizarea căreia un rol deosebit a revenit tovarășului Nicolae Ceaușescu, care și-a ilustrat personalitatea militantă, revoluționară, calitățile organizatorice și politice.

Evenimentele de la 1 Mai 1939 — se subliniază în comunicare — au pus încă o dată cu putere în evidență înaltul spirit de luptă și de combativitate revoluționară al clasei noastre muncitoare, capacitatea partidului comunist de a defini țelurile luptei și căile de înfăptuire a acestora, de a uni energiile clasei muncitoare, ale întregului popor, în vederea apărării supreme a patriei. Experiența românească în realizarea unității de acțiune a clasei muncitoare, organizarea și conducerea de către P.C.R. a forțelor naționale patriotice și democratice în înfăptuirea revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din august 1944, apoi realizarea unității mișcării sindicale, precum și a unității totale a clasei muncitoare în cadrul Partidului Comunist Român, au demonstrat strategia originală a Partidului Comunist Român cu privire la înaintarea țării spre socialism.

În acest moment, cînd partidul, clasa muncitoare, țara întreagă aniversează și pun în lumină semnificațiile deosebite ale marilor manifestații muncitorești de la 1 Mai 1939, ale înfăptuirii Frontului Unic Muncitoresc în primăvara lui 1944, clasa muncitoare, întregul nostru popor se înfățișează mai puternic unite ca oricînd în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În conștiința clasei muncitoare, a țărănimii, intelectualității, a întregului popor, personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu este asociată organic cu tot ceea ce reprezintă tabloul României socialiste de astăzi, al celor mai mari împliniri pe calea progresului economic și social al țării, înaltul prestigiu internațional al României.

La încheierea lucrărilor, participanții la sesiunea științifică națională au adoptat, într-o atmosferă însuflețită, de vibrant patriotism, textul telegramii adresate tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

POPULAȚIE ȘI DEZVOLTARE SOCIALĂ

— Simpozion științific interjudețean, Tirgu Mureș, martie 1984

Dedicată Conferinței Mondiale a Populației, Mexic 1984, manifestarea de la

Tirgu Mureș, organizată de Comitetul județean Mureș al P.C.R., în colaborare cu Comi-

sia Națională de Demografie, Academia de Științe Sociale și Politice și alți factori de specialitate, s-a bucurat de o prestigioasă participare a numeroși invitați din București și din județele limitrofe, cadre didactice universitare, cercetători științifici, specialiști din diverse domenii de activitate implicați organic în problematica complexă a temei supuse dezbaterii.

Simpozionul și-a subordonat tematica sarcinilor ce decurg din hotărîrea Comitetului Politic Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român de a dezbate în fiecare județ problemele legate de creșterea natalității, sporirea atenției organelor locale ale puterii de stat asupra problemelor care privesc familia, perfecționarea activității unităților medico-sanitare în vederea creșterii continue a sporului natural al populației, pentru ridicarea stării de sănătate a tuturor cetățenilor.

Reuniunea, desfășurată într-o ședință plenară și în cele trei secții: I *Demografia socio-economică*, II *Probleme teoretice și metodologice ale demografiei*, și III *Demografie istorică*, a oferit cadrul pentru susținerea unui număr de peste 40 de comunicări care au pus în evidență complexitatea unei problematice și tematici de cea mai mare însemnătate și actualitate în spiritul orientărilor stabilite în documentele de partid și de stat, în cuvîntările secretarului general al partidului. În ședința plenară au fost prezentate comunicările: *Politica demografică a Partidului Comunist Român și aplicarea ei în județul Mureș* (Nicolae Vereș, prim-secretar al Comitetului județean Mureș al P.C.R.) și *Populația României și unele tendințe demografice mondiale* (dr. Olimpia Solomonescu, președinte al Comisiei Naționale de Demografie). Prima dintre comunicări a reliefat în mod pertinent unele particularități ale evoluției demografice în județul Mureș raportate la contextul demografic național, subliniindu-se însemnătatea și implicațiile pe care populația, forța de muncă le execută în sfera dezvoltării economico-sociale. Referatul a evidențiat preocuparea permanentă a Comitetului județean Mureș al P.C.R. de a investiga complexe probleme pe care populația le ridică în dinamica dezvoltării sale, caracteristicile cantitative și calitative ale acestora, tendințele de evoluție a fenomenelor demografice în contextul general social-economic, a căror cunoaștere este indispensabilă acțiunii sociale, potențînd valențele și eficacitatea deciziilor elaborate.

În cea de a doua comunicare a fost efectuată o avizată analiză a evoluției populației României în perioada postbelică fiind surprinse caracteristicile dominante ale acestui proces, amplele modificări în structura

demoeconomică, creșterea populației țării în lumina prognozelor, pînă la sfîrșitul acestui deceniu. Totodată, au fost subliniate măsurile ce se impun ca urmare a concluziilor ședinței Comitetului Politic Executiv; în primul rînd intensificarea educației familiale, reducerea avorturilor, îmbunătățirea asistenței sanitare, pentru a asigura și pe această cale un ritm convenabil de creștere a natalității, de menținere a unui spor natural corespunzător al populației. În partea a doua a comunicării au fost abordate unele tendințe demografice pe plan mondial, evidențiindu-se că într-o lume a interdependențelor, problemele populației au devenit probleme globale ce trebuie analizate în contextul dezvoltării, a creșterii forțelor de producție și în strînsă legătură cu condițiile concrete din fiecare țară. Subliniindu-se variațiile regionale considerabile pe care ritmul de creștere a populației îl cunoaște, se conchide că în ultimă analiză problemele populației sînt problemele dezvoltării, ale creșterii forțelor de producție, ale modernizării economiei, ale creșterii nivelului de trai material și spiritual, ale reducerii decalajelor dintre țările bogate și cele sărace, ale reducerii cheltuielilor pentru înarmare și reconversiunea acestor fonduri în scopul soluționării unor probleme economice și sociale, cu care sînt confruntate astăzi majoritatea statelor lumii.

În cadrul celor trei secțiuni, comunicările au dezbătut o vastă și diversificată problemă, reușind să surprindă complexitatea fenomenelor demografice, impactul acestora asupra întregii evoluții social-economice. De altfel, nu poate fi imaginat un domeniu al social-economicului în care să nu apară, într-o formă sau alta, variabilele demografice, finalitatea oricărei activități vizînd omul cu multiplele sale nevoi materiale și spirituale.

O atenție deosebită s-a acordat în comunicările prezentate analizei structurii demografice în raport cu necesarul forței de muncă, mutațiile survenite ca urmare a unor profunde prefaceri socio-economice, mobilitatea spațială a populației (Susana Gálpál, Eugen Trimbițaș, Aurel Ursache, Dănilă Kovács, Florin Ciotea).

Interdependența dintre resursele umane și dezvoltarea socială (Ștefan Costea) precum și impactul proiectelor de dezvoltare regională asupra evoluției demografice (Florin Lăzărescu) au fost analizate din perspectiva mutațiilor complexe, reclamate de etapele viitoare, subliniindu-se în context oportunitatea cercetărilor interdisciplinare în vederea elaborării unor decizii judicioase.

Necesitatea abordării diferențiate a complexelor fenomene demoeconomice și demoesociale, avîndu-se permanent în vedere carac-

teristicile demografice fundamentale cum sint sexul, cu privire specială asupra subpopulației feminine (Maria Bradea, Alexandru Lazăr) și vîrsta (Vladimir Trebici, Iosif Dézsi, Magdalena Szilaghi) a fost reliefată evidențiindu-se profundele implicații ale acestor variabile în sfera activităților socio-economice și culturale.

De un interes deosebit s-au bucurat comunicările referitoare la evoluții și tendințe demografice în Europa (Octavian Ciulea) și la problemele ce le ridică precizia, coerența și eroarea în prognoza demografică (Vasile Ghețan).

Interrelația dintre creșterea economică și evoluția demografică a constituit obiectul unor comunicări și intervenții care au contribuit la unele clarificări, în domeniul teoretic și metodologic oferind totodată material ilustrativ rezultat din analize concrete (Ioan M. Copil, Ioana Bărbulescu, Ioan Oprea, I. Demian, Catalina Szurkos).

Un grup de comunicări a avut ca dominantă atenția acordată de referenți unor aspecte de educație sanitară și unor măsuri sanitare-profilactice legate de supravegherea evoluției proceselor demografice (Mirela Becuș,

Coloman Boga, Eugen Tereanu, Olivia Tanislav, Ioan Mészáros, Ioan Oprea, Iosif Maksai, Remus Palfi, Ioan Tișcă).

Dintre comunicările cu tematică istorico-demografică reținem pe cele referitoare la Tîrgu Mureș (Ioan Moldovan) și la localitățile Singiorgiu de Mureș (Ilarie Opris) și Batoș (I. Maksai, I. Oprea).

După încheierea lucrărilor pe secțiuni, în cadrul unei mese rotunde, a fost dezbătută tema: *Influența factorilor naturali asupra calității evoluției demografice. Combaterea sterilității și infertilității*. Au participat cadre medicale de specialitate, alți invitați cu responsabilități în acest domeniu.

Prin actualitatea tematicii supuse dezbaterii, prin nivelul științific al comunicărilor și intervențiilor, simpozionul a prilejuit un util și consistent schimb de opinii într-un domeniu de o însemnătate deosebită, care să contribuie la identificarea celor mai eficiente căi și mijloace de corelare intimă a aspectelor socio-demografice cu cerințele și exigențele dezvoltării social-economice ale țării, ale fiecărui județ.

Pompei Belgiuc, Ioan Jude

DEZVOLTARE TEHNOLOGICĂ ȘI DEZVOLTARE UMANĂ

Dezbateri științifice interdisciplinare, martie-aprilie 1984

În cadrul Laboratorului interdisciplinar de „Ecologie socială și calitatea vieții”, care își desfășoară activitatea sub ediga Academiei de Științe Sociale și Politice, au avut loc dezbateri consacrate problematicei privind raporturile complexe dintre dezvoltarea tehnologică și dezvoltarea umană. Prezentăm în continuare cîteva din pozițiile și punctele de vedere exprimate în acest context.

Dezvoltarea industrialismului legată de mărirea productivității și maximizarea randamentului, a cerut cu necesitate: diviziunea muncii; standardizarea operațiilor; sincronizarea activităților pe diferite posturi de muncă; centralizarea responsabilităților și comenzilor.

Elementele esențiale ale organizării așa-zis științifice a producției au fost: — simplificarea extremă a conținutului muncii în care specializarea a redus nevoia de a gândi, inova și a se angaja în rezolvarea problemelor; — caracterul repetitiv al muncii — care se exprimă prin durată ciclului de operații (introducerea fenomenului monotoniei și al descalificării); ritmul impus — prin cerințele randamentului, ale mașinii sau prin înălțarea operațiilor; — rigurozitatea

metodelor — eliminarea libertății de planificare și alegere individuală sau în grup a metodelor, operațiilor etc., precum și a responsabilității (alteineva concepe, planifică și controlează munca); izolarea socială — aranjarea mașinilor, posturilor de muncă nu permite comunicarea; — pluralitatea comandamentelor și dependențelor — maestru, reglor, inginer etc. (acest fapt permite uneori introducerea conflictului sau ambiguității rolului în activitate); — neasigurarea locului de muncă — factor stresant; — remunerarea „stimulativă” — cu cît munca este mai specializată cu atît individul este mai ușor pregătit și remunerația de calificare este invers proporțională cu nivelul specializării.

Aspectele negative menționate la care se mai pot adăuga o serie de deficiențe ale cadrului material al muncii — echipamente tehnice, amenajarea locului de muncă, ambianța fizică etc. — au determinat apariția unei contradicții între constrîngerile civilizației industriale și aspirațiile oamenilor cu o serie de consecințe negative cum ar fi: motivație scăzută pentru muncă, insatisfacție, productivitate redusă în raport cu potențialul uman și alte comportamente

inadecvate — fluctuaţie, absentism, infiltrări de la program.

Consecinţa esenţială a acestei contradicţii a fost în fond, aşa cum bine arată A. Toffler (1981), dublarea personalităţii omului: — o faţetă în viaţa profesională: disciplinat, stăpinit, reţinut, ascultător, învăţat să amine răsplata, deci total sau parţial refutat; — o altă faţetă în viaţa particulară, în timpul liber: să fie hedonist, să renunţe la disciplină, să caute răsplata imediată, să găsească acele elemente de întărire care să ducă la satisfacţie pentru a compensa lipsa ei în viaţa profesională.

O asemenea contradicţie se poate constitui în surse importante de stress care să ducă la comportamente deviate, la nevroze şi psihoze. Şcoala sociotehnică — care a înlocuit modelul tehnicist, economist cu unul sociotehnic — argumentează că schimbările în muncă trebuie să ia în considerare principiile relaţiilor umane. Astfel, în locul banilor, susţine R.W. Walters şi colab. (1975), s-a pus un factor vag al „moralei”, factor cheie în motivaţia muncitorului şi care poate fi afectat de factorii ambietali, cum ar fi comportamentul şefului faţă de subordonaţi.

Fără a nega importanţa „relaţiilor umane”, acestui nou curent i se pot reproşa esenţial două lucruri: a. a luat munca tot ca un dat imuabil şi a încercat să-i pareze consecinţele negative (munca depersonalizată) printr-o ameliorare numai a relaţiilor interpersonale, a climatului muncii; b. ca şi punctul de vedere economist, noul curent presupune că motivaţia este ceva ce i se „întimplă” muncitorului din „afară” şi variaţiile în efort pot fi determinate doar de factori externi — deci ceea ce este valabil doar pentru motivaţia extrinsecă.

Paralel cu aceste schimbări de optică şi mai ales odată cu apariţia psihologiei ingineresti şi a ergonomiei s-au făcut mari eforturi de îmbunătăţire a condiţiei umane în procesul muncii prin optimizarea unui număr considerabil de aspecte ale cadrului material al muncii (echipamente tehnice, ambianţă fizică etc.) corespunzător capacităţilor umane. Cu alte cuvinte, a apărut şi reversul adaptării omului la maşină, la condiţiile fizice de muncă şi anume adaptarea maşinilor, a condiţiilor fizice la posibilităţile omului.

Acestor cerinţe fundamentale ale omului a încercat să răspundă într-un mod mai convenabil un nou curent denumit *job design* care înseamnă, în principal, acţiunea de proiectare şi organizare a muncii cu accent pe conţinutul muncii; deci de data aceasta adaptarea muncii (a conţinutului ei) la nevoile superioare ale omului. Această nouă orientare care se referă la lărgirea şi îmbogăţirea muncii pleacă de la ideea că motivaţia inter-

nă pentru muncă nu poate fi întărită decât prin caracteristicile intrinseci ale muncii, că trebuinţele de perfecţionare, dezvoltare ale individului sînt satisfăcute în primul rînd de conţinutul specific al muncii. Prin lărgirea conţinutului muncii se acţionează în sensul contrar al acţiunii tayloriste: reunirea activităţii de pe mai multe posturi de muncă astfel încît creşte numărul şi varietatea sarcinilor pe care o persoană le execută. Prin îmbogăţirea muncii se vizează o lărgire pe „verticală” a activităţii: delegarea de atribuţii şi responsabilităţi, creşterea gradului de planificare şi control a propriei activităţi, de participare la stabilirea politicilor organizaţionale. Astfel, cu cît conţinutul muncii este mai variat, mai bogat, implică autonomie, responsabilitate etc. cu atît mai mult oferă omului posibilitatea să se realizeze, să fie motivat pentru muncă şi deci să fie mai satisfăcut, mai productiv.

În acest sens au fost elaborate (mai ales în cercetările referitoare la motivaţie, atitudini, dar şi la *job design*) numeroase modele teoretice, dintre care unele formalizate, menite să stabilească relaţii între o serie de variabile personale (capacităţi, motivaţie, satisfacţie etc.), de conţinut al muncii (cu număr variabil, între 4 şi 10 caracteristici) şi de „context” al muncii — diferite variabile sociale, organizaţionale.

Deşi cercetările în *job design* se focalizează în principal pe conţinutul muncii, această orientare nu poate face abstracţie de celelalte variabile — elemente de întărire existente la locul de muncă — care formează „contextul” sau „ambianţa” muncii, de exemplu factorii materiali şi cei organizaţionali.

Aceasta devine mai evident din faptul că rezultatele empirice contradictorii i-au determinat pe mulţi cercetători să considere că în relaţia conţinutul muncii, pe de o parte şi reacţiile afective, motivaţionale, comportamentale ale subiecţilor, pe de altă, intervine un număr mare de variabile cu caracter moderator. De exemplu, pe lângă diferenţele interindividuale, apar: stabilirea individuală şi în grup a scopurilor activităţii, a conflictului sau ambiguităţii rolurilor în muncă, indicatori informaţionali sociali, echitatea compensaţiilor, participarea la decizii şi alte variabile organizaţionale.

În această ordine de idei la noi s-au efectuat în 1980—1982 cercetări în care s-au introdus 65 variabile predictoare pentru criteriile de eficienţă şi satisfacţie în muncă. Atît studiile cît şi schimbările practice operate în multe locuri industriale au arătat că soluţiile cheie pentru îmbunătăţirea calităţii vieţii profesionale, a productivităţii sînt lărgirea şi îmbogăţirea muncii,

îmbunătățirea condițiilor fizice de muncă, schimbările de ameliorare a factorilor organizaționali. În general, efectele pozitive au arătat că aceste schimbări sînt asociate mai frecvent cu răspunsurile motivaționale, afective și comportamentale ale muncitorilor, stimulează personalitatea umană în termeni de implicare, realizare, creativitate etc. În cercetare și în practica industrială s-au obținut o serie de rezultate pozitive, dar și multe rezultate contradictorii cu privire la motivație, satisfacție și mai ales cu privire la indicatorii de eficiență. Desigur, aceste contradicții pot avea numeroase explicații. În principal, aceste explicații pot fi împărțite în două categorii: 1. natura fenomenelor studiate și 2. metodologia de investigare.

1. Fenomenele studiate sînt extrem de complexe și diversificate. Cercetările n-au reușit să detecteze exhaustiv variabilele reale și relațiile lor din sistemele sociotehnice. Constructele cu care se operează nu acoperă în întregime această realitate. De exemplu, cercetarea descoperă progresiv noi variabile, noi sensuri ale aceleiași variabile și noi relații legate de satisfacerea diferitelor trebuințe ale diversilor indivizi. De asemenea, se observă o serie de ambiguități în ce privește conceptul de conținut al muncii. Pînă în prezent nu dispunem de o teorie precisă și cuprinzătoare privind dimensiunile muncii, condițiile fizice, ambianța organizațională și extraorganizațională, relațiile dintre aceste categorii de factori, pe de o parte, și dintre aceste variabile și caracteristicile individuale, pe de altă parte. În schimb, dispunem de multe metode teoretice care se caracterizează prin îngustime și lipsă de validitate.

2. În metodologia de investigare se reflectă neajunsurile existente în cadrul conceptual:

a. Deși teoretic ne mișcăm în cadrul conceptului de sistem, procesul de investigare pare să ignore acest concept. De exemplu, fiecare cercetare se concentrează pe un număr limitat de variabile, corespunzător diferitelor modele teoretice, neglijînd restul variabilelor. Lista variabilelor cunoscute astăzi

reprezintă suma grupelor de variabile întîlnite în diferite cercetări.

b. Diversele modele și grupe de variabile sînt cercetate pe subiecți și unități economice diferite prin caracteristicile lor; acest fapt determină lipsa de precizie în compararea rezultatelor și deci în validarea diferitelor variabile. Desigur, datorită diversității condițiilor, rezultatele schimbării situației de muncă nu pot fi pe deplin generalizate, dar investigarea unui set de variabile pe aceleași eșantioane de subiecți ar da posibilitatea să deducem rolul fiecărei variabile, relațiilor lor și să detectăm acele variabile care sînt responsabile de variațiile constante la diferite eșantioane.

c. Definirea imprecisă a unor constructe face imposibilă operaționalizarea lor în procesul măsurării; și invers: definirea prea precisă și mai ales acordarea unei înalte încrederi anumitor constructe poate împiedica sau îngreuna descoperirea unor noi variabile semnificative.

d. Chiar în condițiile obținerii unor rezultate contradictorii, puține cercetări urmăresc efectele de lungă durată a modificărilor introduse în situația de muncă; acest fapt împiedică înțelegerea dinamicii trebuințelor, relevanța variabilelor manipulate, efectul schimbării în sine la un moment dat etc.

Toate aceste deficiențe își pun amprenta asupra modalităților de implementare a programelor de schimbare a situației de muncă. Este cunoscut faptul că însuși procesul implementării programelor de schimbare ridică numeroase probleme: detectarea variabilelor critice, conținutul și ritmul schimbărilor, persoanele implicate în schimbare, structura producției etc. Aceste probleme au la rîndul lor profunde consecințe asupra selecției și pregătirii profesionale.

Schimbarea opticii în cercetare și mai ales în practica industrială asupra rolului și „ieșirilor” sistemului sociotehnic este însă necesară. Centrarea numai pe scopurile economice nu mai este posibilă.

Stefan Costea

AL XIII-LEA CONGRES MONDIAL AL A.I.S.P. —

Paris, 1985

Al XIII-lea Congres mondial al Asociației Internaționale de Știință Politică va avea loc în perioada 15—20 iulie 1985 la Paris, avînd ca temă generală: *Statul în schimbare și interacțiunea sa cu societatea națională și internațională*.

Dezbaterea acesteia este organizată pe patru subteme principale, pentru care comitetul de program a stabilit următoarele sesiuni:

Tema generală: *Statul în schimbare și interacțiunea sa cu societatea națională și internațională.*

Sesiuni propuse/organizatori *Subtema I, Statul și guvernământul în noua teorie politică*

Subtema ședinței generale: *Reflexii filozofice asupra statului modern*

Organizator: B. Parekh (Universitatea din Baroda — India)

Co-organizator: J.W. Moore (Universitatea Concordia, Montreal)

I.1. Bilanț al marilor controverse teoretice asupra statului (2 ședințe)

Organizator: P. Birnbaum (Universitatea din Paris)

Co-organizator: K.—H. Roder (Academia de științe, RDG)

I.2. Moduri de legitimizare a autorității statului (2 ședințe)

Organizator: C. Bay (Universitatea din Toronto)

Co-organizator: Claus Offe (Bielefeld)

I.3. Statul în țările socialiste: Analiză teoretică (2 ședințe)

Organizator: D. Kelley (Universitatea din Arkansas)

Co-organizator: C. Sheremet (Academia de științe din URSS)

I.4. Statul în țările în curs de dezvoltare: Analiză teoretică (2 ședințe)

Organizator: O. Nnoli (Universitatea din Nigeria)

Co-organizator: L.S. Rathore (Universitatea din Jodhpur)

I.5. Statul și conceptul unei noi ordini internaționale (2 ședințe)

Organizator: G. Shakhnazarov (Academia de științe din URSS)

Co-organizator: B. Barber (Universitatea Rutgers)

I.6. Metodologie pentru analiza statului modern (2 ședințe)

Organizator: Y. Dror (Universitatea din Ierusalim)

Co-organizator: R. Ashcraft (Universitatea din California, Los Angeles)

I.7. Teorii marxiste, liberale și conservatoare asupra naturii și funcțiilor guvernământului (2 ședințe)

Organizator: Preston King (Universitatea din New South Wales)

Co-organizator: O. Trăsnea (Academia „Ștefan Gheorghiu” — București)

I.8. Conceptul de stat în noua economie politică (2 ședințe)

Organizator: B. Erey (Universitatea din Zürich)

Co-organizator: C.E. Lindblom (Universitatea Yale)

Sesiuni propuse/organizatori *Subtema II; Structura în schimbare a aparatului guvernamental*

Subtema ședinței generale: *Administrația publică comparativă: Stadiul disciplinei*

Organizator: J.J. Wiatr (Universitatea din Varșovia)

Co-organizator: C. Alba (Universitatea din Zagreb)

II.1. Birocrația publică și rolul ei în societatea modernă (2 ședințe)

Organizator: A. Spreafico (Universitatea din Florența)

Co-organizator: Inge Perko-Separović (Universitatea din Zagreb)

II.2. Schimbări în instituțiile guvernamentale și impactul oamenilor de știință din domeniul social (2 ședințe)

Organizator: C. Weiss (Universitatea Harvard)

Co-organizator: W. Morawski (Universitatea din Varșovia)

II.3. Birocrația publică și societățile în curs de dezvoltare (2 ședințe)

Organizator: R.B. Jain (Universitatea din Delhi)

Co-organizator: G.O. Donnell (IUPERJ-Brazilia)

II.4. Relații în schimbare între centru și periferie? (2 ședințe)

Organizator: A. Mabileau (Universitatea din Bordeaux)

Co-organizator: M. Muramatsu (Universitatea din Kyoto)

II.5. Schimbări în instituțiile guvernamentale și modele de interacțiune a sectoarelor public și privat (2 ședințe)

Organizator: J. Hayward (Universitatea din Hull)

Co-organizator: I.P. Olsen (Universitatea din Bergen)

II.6. Valabilitatea electoratelor și controlul partidelor: probleme puse pentru stat (2 ședințe)

Organizator: A. Lancelot (Fundatia națională de științe politice — Paris)

Co-organizator: M. Pedersen (Universitatea din Odense)

Co-organizator: M. Pedersen (Universitatea din Odense)

II.7. Impactul participării cetățenilor și a mișcărilor sociale asupra activităților guvernamentale (2 ședințe)

Organizator: J. Blahosz (Academia cehoslovacă de științe)

Co-organizator: F. Cardoso (Senatul din Brazilia)

II.8. Mass media și statele moderne: problema noulor comunicări

Organizator: R. Wildenmann (Universitatea din Mannheim)

Co-organizator: J. Meisel (CRTC, Canada)

Tema generală: *Statul în schimbare și interacțiunea sa cu societatea națională și internațională.*

Sesiuni propuse/organizatori *Subtema I, Statul și guvernământul în noua teorie politică*

Subtema ședinței generale: *Reflexii filozofice asupra statului modern*

Organizator: B. Parekh (Universitatea din Baroda — India)

Co-organizator: J.W. Moore (Universitatea Concordia, Montreal)

I.1. Bilanț al marilor controverse teoretice asupra statului (2 ședințe)

Organizator: P. Birnbaum (Universitatea din Paris)

Co-organizator: K.—H. Roder (Academia de științe, RDG)

I.2. Moduri de legitimizare a autorității statului (2 ședințe)

Organizator: C. Bay (Universitatea din Toronto)

Co-organizator: Claus Offe (Bielefeld)

I.3. Statul în țările socialiste: Analiză teoretică (2 ședințe)

Organizator: D. Kelley (Universitatea din Arkansas)

Co-organizator: C. Sheremet (Academia de științe din URSS)

I.4. Statul în țările în curs de dezvoltare: Analiză teoretică (2 ședințe)

Organizator: O. Nnoli (Universitatea din Nigeria)

Co-organizator: L.S. Rathbone (Universitatea din Jodhpur)

I.5. Statul și conceptul unei noi ordini internaționale (2 ședințe)

Organizator: G. Shakhnazarov (Academia de științe din URSS)

Co-organizator: B. Barber (Universitatea Rutgers)

I.6. Metodologie pentru analiza statului modern (2 ședințe)

Organizator: Y. Dror (Universitatea din Ierusalim)

Co-organizator: R. Ashcraft (Universitatea din California, Los Angeles)

I.7. Teorii marxiste, liberale și conservatoare asupra naturii și funcțiilor guvernământului (2 ședințe)

Organizator: Preston King (Universitatea din New South Wales)

Co-organizator: O. Trăsnea (Academia „Ștefan Gheorghiu” — București)

I.8. Conceptul de stat în noua economie politică (2 ședințe)

Organizator: B. Erey (Universitatea din Zürich)

Co-organizator: C.E. Lindblom (Universitatea Yale)

Sesiuni propuse/organizatori *Subtema II; Structura în schimbare a aparatului guvernamental*

Subtema ședinței generale: *Administrația publică comparativă: Stadiul disciplinei*

Organizator: J.J. Wiatr (Universitatea din Varșovia)

Co-organizator: C. Alba (Universitatea din Zagreb)

II.1. Birocrația publică și rolul ei în societatea modernă (2 ședințe)

Organizator: A. Spreafico (Universitatea din Florența)

Co-organizator: Inge Perko-Separović (Universitatea din Zagreb)

II.2. Schimbări în instituțiile guvernamentale și impactul oamenilor de știință din domeniul social (2 ședințe)

Organizator: C. Weiss (Universitatea Harvard)

Co-organizator: W. Morawski (Universitatea din Varșovia)

II.3. Birocrația publică și societățile în curs de dezvoltare (2 ședințe)

Organizator: R.B. Jain (Universitatea din Delhi)

Co-organizator: G.O. Donnell (IUPERJ-Brazilia)

II.4. Relații în schimbare între centru și periferie? (2 ședințe)

Organizator: A. Mabileau (Universitatea din Bordeaux)

Co-organizator: M. Muramatsu (Universitatea din Kyoto)

II.5. Schimbări în instituțiile guvernamentale și modele de interacțiune a sectoarelor public și privat (2 ședințe)

Organizator: J. Hayward (Universitatea din Hull)

Co-organizator: I.P. Olsen (Universitatea din Bergen)

II.6. Valabilitatea electoratelor și controlul partidelor: probleme puse pentru stat (2 ședințe)

Organizator: A. Lancelot (Fundatia națională de științe politice — Paris)

Co-organizator: M. Pedersen (Universitatea din Odense)

Co-organizator: M. Pedersen (Universitatea din Odense)

II.7. Impactul participării cetățenilor și a mișcărilor sociale asupra activităților guvernamentale (2 ședințe)

Organizator: J. Blahosz (Academia cehoslovacă de științe)

Co-organizator: F. Cardoso (Senatul din Brazilia)

II.8. Mass media și statele moderne: problema noii comunicări

Organizator: R. Wildenmann (Universitatea din Mannheim)

Co-organizator: J. Meisel (CRTC, Canada)

Secțiuni propuse organizatori Subtema III. Politica publică comparativă și acțiunile guvernamentale

Subtema ședinței generale: Studii de politică comparativă. Statul artei

Organizator: J. Leca (Fundatia națională de științe politice)

Co-organizator: A. Heidenheimer (Universitatea Washington, St. Louis)

III.1. Structuri guvernamentale și dinamica dezvoltării publice (2 ședințe)

Organizator: S.S. Nagel (Universitatea din Illinois-Urbana)

Co-organizator: R. Rose (Universitatea din Strathclyde)

III.2. Planificarea și limitele reglementării guvernamentale (2 ședințe)

Organizator: J.C. Thoenig (UNSEAD, Fontainebleau)

Co-organizator: H. van Gunsteren (Universitatea din Leiden)

III.3. Implementarea politicii și evaluarea politicii (2 ședințe)

Organizator: Renate Mayntz (Universitatea din Cologne)

Co-organizator: J.A.M. Maarse (Colegiul tehnic din Twente)

III.4. Procesul legislației extinse și sfera sa de cuprindere (2 ședințe)

Organizator: P. Gerlich (Universitatea din Viena)

Co-organizator: E. Damgaard (Universitatea din Aarhus)

III.5. Statul prosperității în perspectivă (2 ședințe)

Organizator: P. Flora (Universitatea din Mannheim)

Co-organizator: D. Tarschys (Universitatea din Uppsala)

III.6. Modele ale alocării publice (2 ședințe)

Organizator: D. Anckar (Academia Abo-Nigeria)

Co-organizator: A. Bodnar (Universitatea din Varșovia)

III.7. Actorii internaționali și politica internă (2 ședințe)

Organizator: F. Burlatsky (Academia de științe din URSS)

Co-organizator: R.N. Trivedi (Universitatea Ranchi-India)

III.8. Metodologia studiului politicii publice comparative (2 ședințe)

Organizator: E. Ostrom (Universitatea Indiana)

Co-organizator: A. Wildawsky (Universitatea din California, Berkeley)

III.9. Politici sociale comparative (2 ședințe)

Organizator: M. Semov (Academia bulgară de științe)

Co-organizator: H. Hecto (Universitatea Harvard)

Secțiuni propuse/organizatori Subtema IV: Probleme globale: provocări pentru stat

Subtema ședinței generale: Statul între sub-naționalism și internaționalism

Organizator: K.J. Holsti (Universitatea din Columbia britanică)

Co-organizator: M. Merle (Fundatia națională de științe politice — Paris)

IV.1. Cerințe pentru pace globală și securitate: Controlul armelor, dezarmare și norme de conduită (3 ședințe)

Organizator: M. Schmidt (Institutul pentru politică internațională și economie, Berlin)

Co-organizator: P. Hassner (Fundatia națională de științe politice — Paris)

IV.2. Probleme de management în transformarea globală: schimbarea socială în societatea internațională (2 ședințe)

Organizator: D. Senghaas (Universitatea din Bremen)

Co-organizator: K. Mushakoji (Universitatea U.N., Tokyo)

IV.3. Statul și integrarea internațională: potențialul și limitele cooperării regionale (2 ședințe)

Organizator: C. Ake (Universitatea din Port Harcourt, Nigeria)

Co-organizator: J.K. de Vree (Institutul Europa, Utrecht)

IV.4. Nealinierii și alte strategii de securitate pentru statele nonnucleare (2 ședințe)

Organizator: J. Wanandi (Institutul indonezian pentru probleme internaționale)

Co-organizator: R. Vayrynen (Universitatea din Helsinki)

IV.5. Conflicte privind resursele naturale și sferele de influență: reapare geopolitică? (2 ședințe)

Organizator: T. Szentes (Universitatea din Budapesta)

Co-organizator: B. Buzan (Universitatea din Warwick)

IV.6. Noi forme ale crizei managementului (2 ședințe)

Organizator: G. Winham (Universitatea din Dolhousie)

Co-organizator: V. Petrovsky (Academia de științe din URSS)

IV.7. Criza economică globală și politica statului: probleme de autonomie, dependență și colaborare (2 ședințe)

Organizator: H. Jaguaribe (INPOLIS, Rio de Janeiro)

Co-organizator: S. Strange (LSE, Londra)